

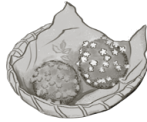
คำนำสำนักพิมพ์

ใครที่เป็นแฟนนิยายนักเขียนคนดังจิวลู่เพยเซียงคงได้ “ฟิน” กันอีกครั้งกับผลงานเล่มใหม่ เป็นเช่นซำลี...คืองาม เรื่องนี้ถือว่าเป็นนิยายแนวใหม่ของผู้เขียนที่ฉีกไปจากแนวเทพเซียนในกรอบย้อนยุค มาอยู่ในโลกยุคปัจจุบันเป็นหลัก เป็นเรื่องราวความรักแสนารักระหว่างองค์หญิงผู้สูงศักดิ์กับองครักษ์ผู้แสนซื่อที่ข้ามมิติเวลามาในยุคปัจจุบัน เห็นแล้วทำให้นึกถึงความรักของเจ้าหญิงกับอัศวินอันแสนสมบูรณ์แบบในนิทาน แต่ในความเป็นจริง ความรักนี้จะเป็นไปได้ง่ายๆ หรือเปล่า ระหว่างทางต้องเจออุปสรรคอะไรบ้าง และเมื่อต้องมาอยู่ในโลกปัจจุบัน ทั้งคู่จะสามารถก้าวออกมาจากกรอบจารีตได้หรือไม่ ไหนจะยังมีเรื่องทัศนะที่ต่างกันระหว่างสองโลก ที่ต่างก็ต้องเรียนรู้และปรับตัว แล้วทั้งสองจะต้องละทิ้งความเป็นตัวตนคนเดิมจนหมดสิ้นหรือไม่ นี่จึงเป็นเรื่องที่ชวนให้เราต้องไปติดตาม สำนักพิมพ์อรุณขอฝากเรื่องรักหวานละมุนที่ดีต่อใจ และแทรกอารมณ์ขันตามแบบฉบับของผู้เขียน ที่รับรองว่าจะทำให้คุณอ่านไปยิ้มไปแน่นอน

สำนักพิมพ์อรุณ

เมษายน ๒๕๖๒

๑ บทนำ



ต้นวสันตฤดู

สายลมยามราตรียังคงโหมกระหน่ำ

ลมหายใจหอบถี่ของหลีหยวนหยวนพ่นออกมาเป็นไอขาว นางกำลังวิ่งหนี
สุดชีวิตภายใต้แสงจันทร์ “องค์หญิง เร็วหน่อยพะย่ะค่ะ” ประโยคนี้คอยเร่งเร้า
นางเป็นระยะๆ จนทำให้นางต้องล้มลุกคลุกคลานหลายครา

หนทางช่างยากลำบาก ทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์บนกายก็ยังหูลู่หาวรุ่มร่าม เกี้ยว^๑ทอง
ครอบมวยบนศีรษะเอียงกระเท่เร่ ส่วนรองเท้าปักลายที่สวมมาก็ไม่รู้ว่าจะหลุด
หายไปอยู่ที่ใด แม่นางจะพยายามสุดกำลังแล้ว แต่ก็นับว่ายังวิ่งช้าเกินไป

เหล่าราชวงศ์ของนางจึงจำต้องวิ่งไล่ตามไปด้วย

ครั้นเห็นคบเพลิงสว่างวอมแวมจากในป่าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ หลีหยวนหยวน
จึงดึงเกี้ยวทองบนศีรษะออกแล้วโยนทิ้งไปข้างทางเสียดื้อๆ จากนั้นก็ดึงสาย
รัดเอวออก นางวิ่งพลางปลดเปลื้องเสื้อชั้นนอกอันซับซ้อนไปพลาง

ตัวนางเบาขึ้นมาก ขณะที่กำลังคิดว่าตนจะต้องวิ่งได้รวดเร็วขึ้นปานติดปีก
เท้าเจ้ากรรมของนางกลับถูกเสื้อผ้าที่ปลดออกพันวนการไว้ จึงสะดุดล้มลง
ไม่เป็นท่า

นางหันกลับไปหมายจะดึงเสื้อผ้าที่พันเท้าอยู่ด้วยความโมโห ทว่าท่อนแขน
ที่เล็กและอ่อนแรงของนางกลับไม่อาจคลายปมผ้าที่พันเท้าตนได้แม้แต่น้อย หาก

^๑ “กวน” เครื่องประดับศีรษะของชนชั้นสูงในสมัยโบราณของจีน มีลักษณะคล้ายเกี้ยวครอบมวย

นางไม่พอมแข่งอ่อนแรงเช่นนี้ก็คงดี หลีหยวนหยวนได้แต่คิดอยู่ในใจ หากเพียงข้าแข็งแรงกว่านี้สักหน่อย...แข็งแรงกว่านี้อีกสักหน่อยก็คงดี...

ขณะที่สถานการณ์กำลังซุลมุนอยู่นั่นเอง ประกายแสงอันน่าสะพรึงกลัวก็สะท้อนวามมาจากคมดาบเล่มหนึ่ง พลันได้ยินเสียงซุดหงส์^๒ของตนถูกกริดขาค ครั้นหลีหยวนหยวนเงยหน้าขึ้นก็เห็นเยียนซือเจิ้งยืนอยู่เบื้องหน้า เขาระชับมือนางไว้แน่นแล้วฉุดนางลุกขึ้น “องค์หญิง สถานการณ์คับขัน โปรดทรงอภัยให้กระหม่อม...”

“แบกข้า!” หลีหยวนหยวนเอ่ยแทรกขึ้นทันใดโดยไม่รอให้เขาพูดจบ นางปีนขึ้นหลังเขาโดยไม่ลังเล ด้วยรู้ดีว่าการทำเช่นนี้ไม่เกินพลังกำลังของเขา “ไป!”

ซุดเกราะอันแข็งแกร่งดั่งที่แนบติดลำตัวทำให้หลีหยวนหยวนรู้สึกเจ็บ แต่นางกลับมุ่งไปข้างหน้าได้รวดเร็ววก่อนหน้าอย่างเห็นได้ชัด

ทันใดนั้น ปรากฏแสงคบเพลิงเบื้องหน้ามากมาย มากยิ่งกว่าพวกที่ไล่ตามมาด้านหลังเสียอีก

เยียนซือเจิ้งมุ่นคิ้วแน่น พลันเปลี่ยนทิศทางหนี ทว่าเมื่อวิ่งต่อไปกลับพบหุบเหวลึกเบื้องหน้า

หมดทางหนีแล้ว เหลือเพียงหนทางเดียว...สู้นตัวตาย

แสงจันทร์เหนือหน้าผาเย็นเยือก หลีหยวนหยวนเห็นคมดาบนับไม่ถ้วนตัวดูไบปมาตรงหน้า นางจำไม่ได้แล้วว่าตนถูกชนจนพลัดตกจากหน้าผาได้อย่างไร จำได้เพียงว่ามีอบาดเจ็บข้างหนึ่งของเยียนซือเจิ้งพยายามคว้ามือนางไว้ โลหิตสดชื่นเหนียวไหลจากมือของทั้งสองที่เกาะกุมกันอยู่ลงมาตามแขนของนาง เป็นเส้นสายคราบโลหิตอันคดเคี้ยวน่าสะพรึงกลัวเส้นแล้วเส้นเล่า

นอกจากแสงจันทร์เย็นเยียบ สีหน้าของเยียนซือเจิ้งยังซีดขาวราวกับศพ แต่เขายังคงปกป้องนาง เจกเช่นทุกคราที่นางตกอยู่ในอันตราย

“องค์หญิงมิต้องกลัว”

ขณะที่เขากำลังพูด หลีหยวนหยวนก็เห็นว่าคนที่ยืนอยู่บนหน้าผากำลัง

^๒ “เฟิงเผา” ซุดเจ้าสาวพื้นสีแดง ปักลายหงส์

ยัมหยัน พลางเหยียบขี้หัวไหลซึ่งมีบาดแผลอยู่แล้วของเยียนซือเจิ้งอย่างโหดเหี้ยม

เยียนซือเจิ้งมีวรยุทธ์สูงส่ง ลำพังเขาตัวคนเดียวในสถานการณ์เช่นนี้ย่อมหนีเอาตัวรอดได้โดยง่าย ขณะที่หลี่หยวนหยวนกำลังคิดอยู่นั่นเอง โลหิตชุ่มโชกก็ทำให้มือของทั้งสองลื่นหลุดจากกัน โดยที่นางไม่ได้คลายมือออกเองแม้แต่น้อย พริบตาหนึ่ง ม่านตาของเยียนซือเจิ้งหริ่เล็กลงทันใด ความเจ็บปวดที่ปรากฏในแวตาเขาดูเหมือนจะมากกว่าตอนที่ถูกศัตรูเหยียบขี้เสียอีก

หลี่หยวนหยวนไม่เคยรู้สึกตัวเบาหวิวเช่นนี้มาก่อน

ขณะที่กำลังร่วงหล่นจากหน้าผา ทิวทัศน์เบื้องบนค่อยๆ ห่างไกลออกไปเรื่อยๆ ครั้นแล้วก็มีร่างหนึ่งกระโดดตามนางลงมา ร่างนั้นพุ่งทะยานลงมาหานางโดยไม่สนใจความเป็นความตาย บดบังแสงจันทร์เย็นเยียบ ขวางกั้นลมหนาวเสียดกระดูกไว้ให้นาง

เขาโอบกอดนางไว้ในอ้อมกอดอบอุ่น และปกป้องนางด้วยชีวิต...

“ซือเจิ้งรักดื้ออย่างโง่เขลา...” นางได้ยินเสียงตนเองพูดเช่นนั้น

“หากไร้ซึ่งองค์หญิง ชีวิตของซือเจิ้งย่อมไร้ความหมาย”

ชีวิต...ไร้ความหมายกระนั้นหรือ...

เกิดเสียงปั้งดังสนั่นขึ้นครั้งหนึ่ง หลี่หยวนหยวนรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งตัวราวกับร่างแหลก นางเวียนศีรษะเล็กน้อย ขณะที่ยังไม่ได้สติตินั้น นางรู้สึกว่ามีพื้นใต้แผ่นหลังของตนเย็นเยียบ เบื้องหน้ามีแสงสีเหลืองส่องแยงตา ทั้งยังมีคนกลุ่มหนึ่งกำลังเอะอะโวยวายด้วยถ้อยคำที่นางไม่เข้าใจ...

“เวรเอ๊ย! หลี่หยวนหยวน ทำไมโง่แบบนี้ซะ ให้แสดงบทกระโดดหน้าผา ดันพุ่งลงมาที่พื้นซะงั้น!”

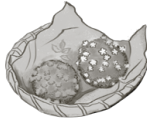
“เวรเอ๊ย! มัวยืนอึ้งกันทำไมละ ยายนี่ไม่ขยับแล้ว! ไปตามอาจารย์มา!”

“เวรเอ๊ย! อาจารย์จะแบกายนี๋ไหวมั้ยละเนี่ย! เรียกกรรพยาบาลของมหาวิทยาลัยมาเลยดีกว่า!”

ก่อนที่จะหมดสติไป หลี่หยวนหยวนได้แต่คิดอย่างมึนๆ ว่า

คำว่า“เวรเอ๊ย” นี่หมายถึงสิ่งใดกัน...

๒๓



หลี่หยวนหยวนเข้าไม่ถึง บทบาทที่ตัวเองแสดงเสียที เลยถูกประธานชมรมละครเวทีด่าเสียไม่มีดีจนเก็บไปคิดมาก กระทั่งวันนี้ ตอนที่กำลังซ้อมละครอยู่ เธอก็กระโดดจากแท่นที่ใช้เป็นฉากละครลงมาที่พื้นเสียอย่างนั้น

ตัวเธอปลอดภัยดี แต่พื้นยุบลงไปเป็นหลุม

นี่เป็นคำบอกเล่าของรุ่มเมธ หลังจากที่หลี่หยวนหยวนฟื้นขึ้นที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัย

จิงเง่

รุ่มเมธซึ่งรวบผมหางม้า นั่งต่อว่าหลี่หยวนหยวนอยู่ข้างๆ หลี่หยวนหยวนเองก็รู้สึกตัวเองเง่าจริง ๆ ถ้าจะกระโดดก็ควรกระโดดลงไปทับประธานชมรมนั้น เอาให้เขาจมพื้นไปเลย แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่เวลาที่ควรจะคิดถึงเรื่องนี้

หลี่หยวนหยวนมองไปยังเด็กสาวที่กำลังต่อว่านางว่าเง่าอยู่ข้างๆ จากนั้นก็เริ่มด่าประธานชมรมว่าเข่าบ่าบอไรเหตุผล หลี่หยวนหยวนรู้ว่าตนไม่รู้จักรเด็กสาวคนนี้ แต่ในความทรงจำของนางกลับมีชื่อหนึ่งซึ่งตรงกับชื่อของเด็กสาวคนนั้นผุดขึ้นมา... โจวฉิง

ความคิดของหลี่หยวนหยวนล่องลอยไปโดยไม่รู้ตัว

จำได้ว่าตัวข้าพลัดตกจากหน้าผานี่นา!

ตกลงไปพร้อมกับหัวหน้าราชวงศ์ของนาง ทว่าเวลานี้...

เมื่อฟื้นขึ้นมา นางก็มาอยู่ในสถานที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ และดูเหมือนในสมองจะมีความทรงจำที่ไม่ใช่ของตนเองปะปนอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง ทั้งร่างนี้ก็ต่างจากร่างเดิมของนางมาก แต่สิ่งที่น่าประหลาดยิ่งกว่าก็คือ...

ชื่อของเจ้าของร่างคนเดิมก็คือหลี่หยวนหยวนเช่นกัน

หลี่หยวนหยวนรู้สึกสับสนยิ่งนัก แต่ไม่ว่าจะใคร่ครวญอย่างไรก็ไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ขณะนั้นเอง ประตูห้องคนไข้ก็เปิดออก นักศึกษาชายคนหนึ่งถูกหามเข้ามา ดูเหมือนเขาจะได้รับบาดเจ็บที่หน้าผาก เขาเอามือกุมขมับตลอดเวลา รวากับเจ็บปวดมาก ทั้งยังดูเหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

“เยียนซือเจิง นายอย่าทำให้ฉันตกใจนะไฉ่ ไฉ่บ้าเอ๊ย บันไดแค่สามชั้น ตกลงมาถึงกับเดี้ยงเลยหรอวะ”

ดูเหมือนนักศึกษาชายที่หามเยียนซือเจิงเข้ามาจะตกใจมาก เมื่อเขาวางเยียนซือเจิงลงบนเตียง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงนักศึกษาหญิงซึ่งนอนอยู่บนเตียงข้างๆ เอ่ยเรียกเบาๆ ว่า “ซือเจิง?” น้าเสียงที่เรียกนั้นทั้งสูงนง กระวนกระวาย ทั้งยังเหมือนเป็นการถามหยิ่งเชิง

เมื่อได้ยินเสียงแปลกหูเรียกชื่อด้วยกระแสเสียงที่เคยคุ้น เยียนซือเจิงก็ลืมตาขึ้นทันที ช่วงขณะนั้นราวกับมีประกายวูบขึ้นในดวงตาเขา เมื่อเขาหันไปมอง พลันประสานสายตากับนักศึกษาหญิงซึ่งนอนอยู่บนเตียงข้างๆ

แล้วทั้งสองต่างก็อึ้งไป

หลี่หยวนหยวนกวาดตามองการแต่งกายของเยียนซือเจิงตั้งแต่หัวจดเท้า ทรงผมที่ตั้งชันของเขาพร้อมกับเอาน้ำมันหมูมาทาไว้ให้อยู่ทรง ไม่ว่าจะเขย่าศีรษะอย่างไรผมก็ไม่ยุ่ง เลื้อยแขนสั้นสีแดงสดเผยให้เห็นท่อนแขนเกือบทั้งหมด บนอกเสื้อมีสัญลักษณ์ที่นางไม่เข้าใจความหมาย เขาใส่กางเกงสีฟ้า พับชายขากางเกงขึ้น ที่เท้าสวมรองเท้าสีเหลืองสเปดตา ระหว่างกางเกงกับรองเท้าเปิดเปลือย เผยให้เห็นขาที่ท่อนล่าง นอกจากนั้นที่หน้าแข้งยังมีเส้นขนไม่หนา แต่ก็ถือว่าไม่บาง อยู่ประปรายด้วย

“ซือ...เจิง?” หลี่หยวนหยวนเรียกเขาอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ

เยียนซือเจิ้งไม่ตอบ แต่สาเหตุที่ทำให้เขาต้องอิงไปเพราะคำพูดที่หลุดจากปากไม่มีหูรูดของนักศึกษาชายที่อยู่ข้างๆ

“ยายอ้วนนี่ใคร”

โจวจิงซึ่งนั่งอยู่ข้างหลี่หยวนหยวนเดือดเป็นไฟ เธอตอบเตี้ยงพลันลุกขึ้นยืน “ปากเธอ!”

นักศึกษาชายคนนั้นไม่ยอมแพ้ “เฮอะ! อ้วนแล้วยังไม่ยอมรับอีกนะ!”

โจวจิงของขึ้นทันที “ไม่รู้จักรมารยาทสังคมหรือไง ให้เกียรติคนอื่นนะ เป็นมัย!” ทั้งสองจ้องตากันขม็ง จากนั้นก็ตวาดใส่กันไปมาจนเหนื่อยหอบ

ระหว่างที่กำลังทะเลาะกันเสียงดังอยู่นั่นเอง เยียนซือเจิ้งก็เอ่ยขึ้น “ใช้องค์หญิงหรือไม่พะยะคะ” เมื่อเทียบกับเสียงทะเลาะกันในขณะนั้น เสียงพูดของเยียนซือเจิ้งแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ทว่าหลี่หยวนหยวนก็ยังได้ยิน นางจึงพยักหน้าพลางตอบว่า “ข้าเอง เขียนหนังสือ”

เขียนหนังสือคือนามรองของหลี่หยวนหยวน คนที่รู้ชื่อนี้ของนางนั้นมีน้อยมากจนนับนิ้วได้ หนึ่งในนั้นมีเยียนซือเจิ้งรวมอยู่ด้วย

เมื่อเยียนซือเจิ้งได้ยินก็อิงไป การที่ทั้งสองนั่งเงียบไปเช่นนั้นดูประหลาดมาก โดยเฉพาะเมื่ออีกสองคนที่อยู่ในห้องกำลังทะเลาะกันหน้าดำหน้าแดง

คิดไม่ถึงจริง ๆ...เดิมเขาคิดว่าจุดจบของการตกหน้าผาลงมาขณะที่กำลังต่อสู้กันซูลมุนนั้นย่อมหนีไม่พ้นความตาย แต่กลับกลายเป็นว่าทั้งสองได้มาพบกันในร่างใหม่อย่างน่าตกใจ...ชะตาชีวิตของคนเรานั้นไม่อาจคาดคะเนได้จริง ๆ

เยียนซือเจิ้งรีบทรุดกายลงที่พื้น นักศึกษาชายที่อยู่ข้างเขากำลังทะเลาะกับอีกฝ่ายอย่างเมามัน จึงไม่ทันได้สังเกต เมื่อหันมาอีกครั้งก็เห็นเยียนซือเจิ้งคุกเข่าอยู่กับพื้นแล้ว ทั้งยังโชคชะตากับพื้นพลางพูดว่า “กระหม่อมบกพร่องในหน้าที่ ขอพระองค์ทรงลงทัณฑ์”

สองคนที่กำลังทะเลาะกันอยู่ถึงกับอิงไปทันที พวกเขาอ้าปากค้าง มองไปที่เยียนซือเจิ้ง

เสียงของเยียนซือเจิ้งเบามาก สองคนนั้นจึงได้ยินคำพูดของเขาเมื่อครู่ไม่ชัด แต่แค่กิริยาท่าทางของเขาก็เพียงพอที่จะทำให้คนอื่นตกตะลึงได้แล้ว

โจวจิงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “ทำ...ทำอะไรนะ ไหว้เจ้าเธอ!”

นักศึกษาชายที่อยู่ข้างเยียนซือเจิ้งก็ตกใจไม่น้อยเช่นกัน เขาริบนั่งยองๆ เพื่อประคองเพื่อนให้ลุกขึ้น “เยียนซือเจิ้ง อย่ามาอำให้ตกใจสิ! นี่ล้มหัวฟาดจนสมองสมองไปหมดแล้วเธอ!”

เยียนซือเจิ้งยังคงคุกเข่าอยู่กับพื้น ไม่ขยับตัวแม้แต่หน่อย มีเพียงหลี่หยวนหยวนซึ่งนั่งอยู่บนเตียงเท่านั้นที่ไม่ได้แสดงอาการตกใจแต่อย่างใด เพียงเอ่ยเสียงเรียบว่า “ลุกขึ้นเถอะ” โจวจิงมองหลี่หยวนหยวนด้วยความตื่นตกใจกว่าเดิม พลังคิดในใจว่า ยายนี่กลายเป็นคนหนึ่งตั้งแต่เมื่อไหร่...จู่ๆ มีผู้ชายมาคุกเข่าตรงหน้า แต่กลับยังทำหน้าที่ แคมบอกให้เขา...

ลุกขึ้นเถอะ?

ยายนี่ทำฟอร์มอะไรอยู่นะ...

ทว่าสิ่งที่น่าตกใจที่สุดคือ เมื่อเยียนซือเจิ้งได้ยินคำพูดนี้ เขาก็ลุกขึ้นแล้ว ยืนก้มหน้าโดยไม่พูดอะไรอีกเลย และดูเหมือนเขาจะไม่รู้สึกตัวด้วยว่าแปลบนหน้าผากตัวเองยังมีเลือดไหลอยู่ เขาไม่ยกมือขึ้นเช็ดเลือดด้วยซ้ำ

ส่วนอีกสองคนที่เหลือต่างก็ตะลึงจนพูดไม่ออกไปแล้ว

ประตูห้องคนไข้เปิดออกอีกครั้ง หมอประจำโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยเดินเข้ามาด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย “นักศึกษา หลบหนอย มาทำแผลได้แล้ว”

เมื่อหมอเอาผ้าพันแผลพันที่หน้าผากของเยียนซือเจิ้งเรียบร้อยแล้ว ก็เดินออกไปด้วยท่าที่เอื่อยเฉื่อย นักศึกษาชายมองเยียนซือเจิ้งด้วยความเป็นห่วง จากนั้นก็มองโทรศัพท์มือถือของตัวเอง “เฮ้ย บ่ายนี้ฉันมีเรียน ต้องไปก่อนละ นายไม่เป็นไรแน่นะ”

เยียนซือเจิ้งพยักหน้า นักศึกษาชายจึงเดินออกจากห้องไปอย่างละล้าละลัง ไม่นานก็มีเสียงดังขึ้นจากในกระเป๋ของโจวจิง เธอหยิบวัตถุสีดำทรงสี่เหลี่ยมออกมา แล้วพูดไ้ว่า “สุดท้ายก็ตะโกนเสียงดังว่า ‘ฉันไปเดี๋ยวนี้แหละ ยายปิตาจะเช็กชื่ออีกแล้ว!’” โจวจิงรีบคว้ามือถือพลางหัวกระเป๋ เธอตอบหาหลี่หยวนหยวนสองสามที “ฉันไปเรียนก่อนนะ เธอรอฉันมารับหลังเลิกเรียนนะ”

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าอย่างว่าง่าย

เมื่อภายในห้องสงบลง เหลือเพียงหลี่หยวนหยวนกับเยียนซือเจิ้งตามลำพัง เยียนซือเจิ้งจึงเดินมาหยุดที่ข้างเตียงของหลี่หยวนหยวนด้วยท่าทีเคารพนบนอบ

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง หลี่หยวนหยวนจึงเอ่ยถามขึ้น “ซือเจิ้ง เจ้ารู้หรือไม่ ที่นี่คือที่ใด”

เยียนซือเจิ้งส่ายหน้า “กระหม่อมหาไม่รู้”

หลี่หยวนหยวนเงยไปครู่หนึ่ง “ซือเจิ้ง หากันลองมาให้ข้าที”

เยียนซือเจิ้งอึ้งไปทันใด แม้ในใจจะสงสัย แต่ความสงสัยนั้นก็กลับถูกจิตใต้สำนึกของตนกดข่มเอาไว้ เขาจึงตรงไปปฏิบัติตามคำสั่งทันที และพบสิ่งที่คล้ายคันท้องทรงกลมบานหนึ่งที่หัวเตียงในห้องข้างๆ เมื่อมองเห็นเงาตนเองในนั้น เยียนซือเจิ้งพลันอึ้งไป เขาตกใจที่เห็นรูปโฉมของตนในยามนี้ ทั้งยังตกใจที่เงาสะท้อนในคันท้องบานนี้...ช่างชัดเจนยิ่งนัก เขาจึงอดส่องคันท้องต่ออีกครู่ไม่ได้ แต่ครั้นตระหนักได้ว่าหลี่หยวนหยวนกำลังรออยู่ จึงรีบเช็ดฝุ่นที่เกาะอยู่บนคันท้องเล็กน้อยออก จากนั้นก็นำไปให้หลี่หยวนหยวน

“องค์หญิง สิ่งนี้ทำให้คันท้องทองเหลืองไม่ หากแต่ชัดเจนเสียยิ่งกว่า”

หลี่หยวนหยวนรับคันท้องมา แล้วมองภาพสะท้อนของคนในคันท้องนั้น นางชำเลืองมองซ้ายทีขวาที จากนั้นก็หยิกเนื้ออูมๆ ที่คางสองชั้นของตนเอง ดึงหางตาเรียวยาว แล้วเอานิ้วเขี่ยริมฝีปากน้อยๆ ที่ถูกเนื้ออ้วนอวบบวมบิบนใบหน้า ดุนออกมาจนสวยได้รูปพอดี สุดท้ายนางก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ

นี่สิ่งที่จะเรียกว่าโฉมสะคราญลุ่มเมือง!

หากนางกันคิ้วหนาคู่นี้ให้โค้งเรียวได้รูป แต้มชาดสักหน่อย แล้วติดดอกหมู่ตานดอกไม้สีแดงบนศีรษะ เพียงเท่านั้นก็งามจนผู้อื่นไม่อาจละสายตาแล้ว

หลี่หยวนหยวนคิด ไม่ว่าที่ผ่านมาข้าจะเผชิญสิ่งใดมา และภายหลังข้าจะต้องพบเจอสิ่งใดบ้าง ไม่ว่าบัดนี้ข้าจะมาอยู่ที่ใด และภายหลังข้าต้องไปยังแห่งหนใด ทว่ายามนี้ข้าได้ครอบครองเรือนร่างอันอวบอ้วนงดงาม เพียงเท่านั้นข้าก็ไม่มีสิ่งใดต้องเสียดายอีกแล้ว

สวรรค์ทรงเมตตา ประทานโอกาสให้นางกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้ง ทั้งยังทำให้ความปรารถนาที่นางเฝ้าถวิลหามาตลอดเป็นจริง เช่นนี้แล้ว

กับที่แห่งนี้”

เยียนซือเจิ้งเงียบไปครู่หนึ่ง พลันคุกเข่าลง “กระหม่อมเป็นองครักษ์ในพระองค์ ไม่ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่ใด ซือเจิ้งย่อมต้องอยู่ที่นี่” เยียนซือเจิ้งกล่าวตอบอย่างนบเนียนเชื่องฟัง

หลี่หยวนหยวนอดคิดถึงคำพูดที่ตั้งอยู่ข้างหูขณะกำลังตกลงจากหน้าผาไม่ได้ ทั้งที่ตอนนี้อยู่ในเวลาที่เหมาะสม ท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ นางได้ยินเยียนซือเจิ้งพูดว่า

“หากไร้ซึ่งองค์หญิง ชีวิตของซือเจิ้งย่อมไร้ความหมาย”

ทั้งสองอยู่ด้วยกันมานานปี หลี่หยวนหยวนจึงรู้ว่า หากเทียบกับน้ำเสียงที่เยียนซือเจิ้งพูดคุยกับนางตลอดระยะเวลาสิบสามปีที่เขาปฏิบัติหน้าที่คุ้มกันนางมา รวมทั้งน้ำเสียงเคารพนบเนียนยามนี้ นั่นเป็นเพียงคราเดียวที่เยียนซือเจิ้งเอ่ยถ้อยคำข้างหูนางด้วยน้ำเสียงที่กลั่นกรองออกมาจากอารมณ์ความรู้สึกของเขาจริง ๆ หรือนั่นอาจเป็นเพียงอารมณ์ความรู้สึกชั่ววูบที่เกิดขึ้นขณะอยู่ระหว่างความเป็นความตาย...

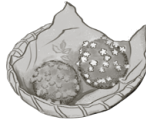
ระหว่างความเป็นกับความตาย...

หลี่หยวนหยวนมองไปยังหัวหน้าราชองครักษ์ผู้กำลังก้มศีรษะ ทันทันนั้นนางก็รู้สึกว่าการกระทำของเยียนซือเจิ้งยังน่าซาบซึ้งใจเสียยิ่งกว่าถ้อยคำนั้นของเขา ทว่าเหตุใดก่อนหน้านี้นางจึงรู้สึกเพียงว่า...

การที่เขาทำเช่นนั้นก็เป็นเรื่องสมควรแล้ว?

หลี่หยวนหยวนไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นได้ยินเสียงคนเดินอยู่นอกห้องจึงบอกให้เยียนซือเจิ้งลุกขึ้น ขณะที่หันกลับมาเหลือบมองตัวเองในกระจกนางก็เริ่มสำรวจใบหน้าของตนอย่างละเอียดอีกครั้ง ครู่ต่อมานางก็ลืมเรื่องที่ตนกำลังครุ่นคิดเมื่อครู่จนหมดสิ้น

๓



หลังเลิกเรียน โจวฉิงมารับหลี่หยวนหยวน เธอเดินไปพลางหันกลับไปมองตลอดทาง สุดท้ายก็ทนไม่ไหว ต้องดึงหลี่หยวนหยวนมากะซิบบถาม “ทำไมหมอนี้เดินตามเรามาตลอดเลย ตอนอยู่ที่โรงพยาบาลเธอไปทำอะไรเขาเธอ”

หลี่หยวนหยวนหันไปมองเยียนซือเจิ้งแวบหนึ่ง ก็เห็นเขาคอยสอดส่ายสายตามองทุกคนที่เดินผ่านตัวนางไป แม้มยามนี้เขาจะไม่มีดาบติดกาย แต่ก็ยังเอามือวางไว้ที่เอวตามความเคยชิน ท่าทางของเขาในเวลานี้ไม่ต่างจากตอนที่เขาคอยคุ้มกันนางขณะไปเดินเที่ยวเล่นในวันซีซี* ของทุกปีที่ผ่านมา

หลี่หยวนหยวนหันกลับมา “เป็นเรื่องปกติ” นางตอบที่มีโอโจวฉิงเบาๆ เป็นการปลอบ “มิต้องตระหนกไป”

โจวฉิงอึ้งไปครู่หนึ่ง “พูดเป็นคนโบราณไปได้ ฟังแล้วขงลูกชะมัด วันนี้เธอเป็นอะไรไปเนี่ย”

หลี่หยวนหยวนไม่ตอบอะไรอีก พลางเดินตามโจวฉิงเข้าไปในอาคารแห่งหนึ่ง ขณะที่กำลังจะเลี้ยวขึ้นบันได จู่ๆ ก็ได้ยินเสียงป้าคนหนึ่งตะโกนมาจากด้านหลังว่า “นี่ นักศึกษาชายคนนั้นนะ เข้ามาในหอพักนักศึกษาหญิงไม่ได้นะ!”

* ตรงกับวันขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๗ ตามปฏิทินจันทรคติของจีน ตามตำนานแล้ววันนี้เป็นเพียงวันเดียวในรอบปีที่หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าซึ่งเป็นคู่รักกันจะได้มาพบกัน จึงได้มีการเฉลิมฉลองกันในวันดังกล่าว และถือว่าเป็นวันแห่งความรักของชาวจีน

เสียงตะโกนนั่นทำให้ทั้งสามคนหยุดก็อยู่กับที่

เมื่อหลี่หยวนหยวนหันกลับไปมองก็พบว่า เยียนซือเจิงถูกข้าคนหนึ่งขวางอยู่ที่หน้าประตูอาคาร ส่วนโจวฉิงก็จ้องเยียนซือเจิงด้วยสายตาไม่ยากเชื่อ “เขาประสาหรืเปล่า นี่จะตามเราเข้ามาในหอด้วยหรอ”

ข้าคนนั้นตะโกนไล่เยียนซือเจิงเป็นวรรคเป็นเวร แต่เขากลับไม่สนใจ แม้แต่น้อย เอาแต่จ้องไปยังหลี่หยวนหยวน

หลี่หยวนหยวนเข้าใจความหมายที่เขาสื่อทางสายตา เขากำลังบอกว่า หากองค์หญิงมีพระประสงค์ กระหม่อมสามารถจับนางโยนทิ้งได้ทันที

หลี่หยวนหยวนส่ายหน้า แล้วถามโจวฉิงทันทีว่า “คตินี้ ข้าต้องพัก...เอ่อ ในหอพัก? ทุกคนพักในหอพักทั้งหมดเลยหรอ”

โจวฉิงอึ้งไป เดิมเธอกำลังมองเยียนซือเจิงอย่างประหม่น เมื่อได้ยินคำถามนี้ถึงกับหันขวับกลับมามองหลี่หยวนหยวนด้วยสายตาตื่นตะลึง “ไม่มันจะไปอยู่ไหนล่ะ”

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า แล้วกล่าวกับเยียนซือเจิงว่า “คตินี้ข้าจะพักที่นี่ เจ้าก็ไปพักที่หอพักของเจ้าเสีย”

แววดาของเยียนซือเจิงวูบไหวเล็กน้อย เขาขยับปากเหมือนจะเอ่ยคำว่าสุดท้ายกลับก้มหน้า พลังเดินออกจากหอพักนักศึกษาหญิงไปด้วยท่าทางเคารพนบนอบ โจวฉิงขยี้ตาสองสามครั้ง แล้วมองหลี่หยวนหยวนด้วยสายตานับถือกลายเป็น “แหม นี่พวกเธอกำลังแสดงละครเวทีอยู่หรอ เขาเชื่อฟังเธอขนาดนี้เชียว? พวกเธอเพิ่งรู้จักกันไม่ใช่หรอ”

“รู้จักกันมานานปีทีเดียว” โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนด้วยความประหลาดใจ หลี่หยวนหยวนรีบพูดแก้ว่า “รู้สึกราวกับรู้จักกันมานานปี...เขาหน้าตาคล้ายกับพี่ชายที่เป็นญาติห่างๆ คนหนึ่งของข้ายิ่งนัก”

ที่จริงแล้ว หากลำดับญาติกันจริงๆ เยียนซือเจิงก็นับว่าเป็นญาติห่างๆ คนหนึ่งของหลี่หยวนหยวน ทว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ห่างมาก จนแทบจะไม่ต้องนับญาติกันเสียด้วยซ้ำ ระหว่างทั้งสองมีความสัมพันธ์เป็นองค์หญิงกับองค์รัชชี่ ดังนั้นหากจะกล่าวให้ถูกต้อง ย่อมต้องเป็นความสัมพันธ์ระหว่างนายกับบ่าว

จึงจะถูก

หากไร้ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าว ชาตินี้เขาคงไม่มีวันได้พบหน้าองค์หญิง
แม่เพียงครั้ง

เยียนซือเจิงยืนรอเงียบ ๆ อยู่นอกหอพักนักศึกษาหญิง แจกเช่นวันวาน
ที่หลี่หยวนหยวนเข้าไปในวัง ส่วนเขาก็คอยอยู่ข้างนอก รอคอยให้นางออกมา
และคอยดูแลความปลอดภัยให้นาง...

เมื่อหลี่หยวนหยวนขึ้นไปบนหอพักแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่า ไม่มีใครนำทาง
เยียนซือเจิง แล้วเขาจะหาหอพักของตนเองเจอได้อย่างไร นางมองลงไปข้างล่าง
จากระเบียงห้อง ก็เห็นว่าเยียนซือเจิงยังยืนอยู่ข้างล่างหอพักจริงๆ ขณะที่นาง
กำลังจะลงไปข้างล่าง 룸เมทอีกคนก็เปิดประตูห้องเข้ามา

หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อยๆ “สวัสดี จิ้งหนิง”

จางจิ้งหนิงอิงไปเล็กน้อย “เอ่อ หัวดีดี” เธอวางกระเป๋าลง ยกน้ำบน
โต๊ะขึ้นดื่มอีกหนึ่ง ถ้วยพลางถามว่า “หลี่หยวนหยวน ทำไมวันนี้เธอสุขภาพจัง
หัวกระแทกพื้นจนเพี้ยนไปแล้วเธอ”

“ไม่...” หลี่หยวนหยวนรีบจำใส่ใจไว้ว่า เวลาพูดคุยกับคนที่นี่ไม่ต้อง
พูดจาสุภาพมากนัก

โจวจิงซึ่งอยู่ข้างๆ พุดแทรกขึ้น “เฮ้อ ฉันว่าที่เธอไปซ้อมละครเวทีอะไร
นั่นนะ เป็นเพราะเธอชอบนายจางหนานนั่นใช่ไหม”

“เอ่อ?” หลี่หยวนหยวนอิงไป

จางหนานคือผู้ใดกัน ในความทรงจำ...ไม่มีชื่อนี้อยู่ที่นี่...

จางจิ้งหนิงรับลูกต่อ “กันั้นสิ นายนั้นนะรังแกเธอขนาดนั้นแล้ว เธอเลิก
ไปแสดงเถอะ บอกฉันมาว่าคืนนี้พวกเธอซ้อมที่ไหน เดี่ยวเราสองคนจะไปสั่งสอน
เขาให้เอง!”

ข้า...ไม่รู้ว่าคนพวกนั้นซ้อมที่ไหน...

“พอเลย หลินเสี่ยวเมิ่งก็อยู่ที่นั่นด้วยนะ ถ้าเธอไปต้องทะเลาะกับยายนั่น
ก่อนนะ”

หลินเสี่ยวเมิ่งนี้ใครอีกเล่า

“หึ ยายปี่ฉื่อ^๒นั้น ฉันจะตัดลิ้นมันให้ได้สักวัน คอยดูสิ”

แล้ว“สระมรกต” คือสิ่งใด!

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่ามีเหวี่ยงผุดเต็มหน้าผาก สถานการณ์เวลานี้น่าตื่นกลัวเสียยิ่งกว่ายามที่ถูกพระบิดาทรงตำหนิเสียอีก ระหว่างที่ฟังเด็กสาวสองคนคุยกันอย่างออกรส นางก็ได้ยินถ้อยคำมากมายที่ตนไม่เข้าใจ ทั้งยังมีชื่อคนอื่นหลายคนที่สองคนนั้นพูดถึงด้วย หลี่หยวนหยวนค่อยๆ ลุกขึ้นยืน นางเปิดประตูห้องแล้วแอบย่องออกไปเงียบๆ

เมื่อเดินลงมาถึงชั้นล่างก็รีบวิ่งไปหาเยียนซือเจิงที่ยืนอยู่

ครั้นเห็นหลี่หยวนหยวนวิ่งมาด้วยท่าที่ร้อนรน เยียนซือเจิงพลันรู้สึกใจหาย เขารีบเดินเข้าไปหานาง แต่แล้วก็ได้ยินนางบอกว่า “มีควรพำนักรู้สึกที่นั่น”

เยียนซือเจิงมีสีหน้าเคร่งเครียดทันที “ผู้ใดคิดร้ายต่อองค์หญิง”

หลี่หยวนหยวนตอบด้วยสีหน้าเรียบนิ่งว่า “ข้าจะถูกพวกเขาจับได้”

เยียนซือเจิงเงียบไปครู่หนึ่ง

หลี่หยวนหยวนเดินนำหน้าไป ครั้นเดินไปได้ไม่กี่ก้าวนางก็หยุดยืน หากเดินต่อ นางจะเดินไปที่ใดเล่า นอกจากที่นี่แล้ว ดูเหมือนว่านางก็ไม่รู้จักที่อื่นใดที่พอจะใช้พักพิงได้ชั่วคราว

ขณะที่กำลังลังเลอยู่นั่นเอง จู่ๆ ก็มีเสียงทักทายจากด้านหน้า “เยียนซือเจิง” คนที่ทักนั่นคือนักศึกษาชายที่พาเยียนซือเจิงไปส่งโรงพยาบาลวันนี้ “นึกว่ากลับไปแล้วซะอีก ทำไมมาที่เซตหอพักล่ะ” ตามจบ เขาก็หันไปมองด้านข้าง “ยายอ้วน?”

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าเป็นการเอ่ยชมกันอย่างตรงๆ นางเออผมทัดหูพลางยิ้มรับคำชมนี้ “ขอบคุณ”

มุมปากของนักศึกษาชายคนนั้นกระตุกที่หนึ่ง เขามองนางด้วยสายตา

^๒ คัสแลงในอินเทอร์เน็ต เป็นคำทับศัพท์ของคำว่า bitch ในภาษาอังกฤษ ถ้าแปลตรงตัวจะแปลว่า สระมรกต (碧池)

ประหลาด จากนั้นก็ละความสนใจจากนางทันที หันไปตบแขนเยียนซือเจิ้ง สองสามทีพลงพูดว่า “นายไม่เป็นไรแล้วใช่ไหม ดีเลย นี่ฉันกำลังช่วยแฟน ของของอยู่ ไป ไปช่วยฉันหน่อย” เขาตึงเยียนซือเจิ้งครึ่งหนึ่ง แต่กลับรู้สึก ว่าตัวเองกำลังดึงท่อนเหล็ก เพราะมันหนักอึ้งและไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย

“ลู่เจิงอวี่” เยียนซือเจิ้งพูดกับนักศึกษาชายคนนั้น “เมื่อครูเจ้าบอกว่า ให้ข้ากลับไป? ข้าไม่ได้พักที่หอพักหรือ”

“ก็ไชนะสิ สองวันก่อนนายย้ายไปเช่าห้องอยู่นอกมหาวิทยาลัยแล้วไง” ลู่เจิงอวี่มองเยียนซือเจิ้งด้วยสายตาประหลาด “นี่นายสมองเสื่อมไปแล้วจริง ๆ เหรอ”

เมื่อได้ยินลู่เจิงอวี่พูดเช่นนั้น เยียนซือเจิ้งก็เริ่มจำได้คลบล้ายคลบลาลา ว่าความทรงจำส่วนนั้นยังเลือนรางอยู่มาก เขาลองถามหึ่งเซิง “ข้าจำได้ เขต หองซุดเสวียฝูหยวน ห้องหมายเลขสอง ชั้นสาม อาคารหนึ่งใช้หรือไม่”

ลู่เจิงอวี่ประหลาดใจกว่าเดิม “ไม่ใช่ห้องเลขที่หนึ่ง ชั้นสอง อาคารสาม เหรอหรือ” เขอึ้งจนแทบพูดไม่ออก “นี่นายไปเช็กสมองที่โรงพยาบาลหน่อยมัย”

เยียนซือเจิ้งจดจำสถานที่พักของตนเอาไว้ เขาлубีระชะของลู่เจิงอวี่ โดยเลียนแบบท่าทางจากนักศึกษาชายที่กำลังหยอกล้อแฟนสาวอยู่ข้าง ๆ เขา “ข้าล้อเล่นนะ” พุดจบเขายังขยิบตาซ้ายให้ทีหนึ่งด้วยสีหน้าเรียบเฉย “ข้าขอลา ไปก่อน”

เขารีบเดินนำหลี่หยวนหยวนไปจากที่นั่น ปล่อยให้ลู่เจิงอวี่ยืนอึ้งชนลูกชู้ อยู่ตรงนั้น “อะไรของมันเป็น เล่นहुเล่นดากับฉันด้วย! เวรเอ๊ย! นี่รู้มัยว่าตัวเอง กำลังทำอะไร! ไ้อ้าเอ๊ย! ชนลูกไปหมดทั้งตัวแล้วเนี่ย!”

หลี่หยวนหยวนหันกลับไปมอง “ซือเจิง ดูเหมือนคนผู้้นกำลังด่าทอ เจ้าอยู่”

เยียนซือเจิ้งพยักหน้าสองสามที “กระหม่อมจะต้องศึกษาอักปกริยา ของคนที่นี่ให้ถ่องแท้ จึงจะแสดงออกได้อย่างเหมาะสม” ในเมื่อองค์หญิง ต้องการใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ เขาย่อมต้องรีบทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ของที่นี่โดยเร็ว ที่สุด จะต้องปรับตัวให้เข้ากับคนที่นี่ให้เร็วกว่าหลี่หยวนหยวน และทำความ

เข้าใจโลกมิติน้อย่างลึกซึ้ง เพราะนี่เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้เขาสามารถรักษาคงค์หญิงได้ดียิ่งขึ้น เยียนซือเจิ้งเอ่ยขึ้นด้วยความเคารพว่า “องค์หญิงต้องตกพระทัยเพราะกระหม่อม โปรดทรงอภัย”

“ไม่เป็นไร”

ในที่สุดทั้งสองก็หาห้องชุดที่เข้าไว้นอกมหาวิทยาลัยจนเจอ แต่เมื่อเยียนซือเจิ้งเปิดประตูห้องเข้าไป เขาก็ต้องโมโหหน้าเขียวทันที

ที่หน้าประตูมีรองเท้าวางระเกะระกะเต็มไปหมด พื้นห้องสกปรกเสียจนเป็นรอยกระดำกระด่าง หลี่หยวนหยวนก้าวเข้าไปในห้องด้วยความระมัดระวัง แต่ท่อนแขนที่ใหญ่กว่าเมื่อก่อนมากไปเกี่ยวกับราวแขวนเสื้อแบบตั้งทางด้านข้างเข้า ราวแขวนเสื้อไม่ได้ลั่นลงมา แต่ผ้าชิ้นหนึ่งบนนั้นตกลงมาบนศีรษะนาง เมื่อหยิบมาดูก็พบว่า มันคือกางเกง...รูปทรงสามเหลี่ยม...

แม้จะไม่เคยเห็นวัตถุเช่นนี้มาก่อน แต่หลี่หยวนหยวนก็พอจะเดาได้ว่าต้องสวมมันไว้ที่ใด

ใบหน้าของนางพลันซีดและแดงในคราวเดียวกัน นางใช้นิ้วคืบกางเกงตัวนั้นไว้อย่างลึงแล้วจะโยนทิ้งไปหรือจะถือเอาไว้ สุดท้ายเยียนซือเจิ้งซึ่งยังไม่โห่หน้าเขียวอยู่ต้องคว่ำกางเกงตัวนั้นมา แล้วโยนเข้าไปในห้องน้ำซึ่งอยู่ไม่ห่างจากประตูห้องมากนัก

หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเขา “ซือเจิ้ง...เหตุใดเจ้าจึงได้ชอบเอาเสื้อผ้าชิ้นใน...มาแขวนไว้ข้างนอกเช่นนี้ ทำเช่นนี้หาดีไม่...”

เยียนซือเจิ้งเอามือคดลึงหน้าผากด้วยความระอา “องค์หญิง นั่นมิใช่กระหม่อม...”

หลี่หยวนหยวนตบศีรษะตัวเองสองสามที *ข้าก็ลืมไปว่านี่เป็นห้องของเยียนซือเจิ้งคนเดิม*

นางเดินต่อเข้าไปด้านใน พลังกวาดตามองภายในโถงกลางนั้น เลื้อยกับกางเกงทั้งเรียรดเต็มพื้น โต๊ะหนังสือกรุงรัง บนโต๊ะวางสารพัดข้าวของระเกะระกะ มีเพียงวัตถุทรงสี่เหลี่ยมสีดำเมื่อมันชิ้นหนึ่งที่วางเด่นอยู่ตรงกลาง ลักษณะคล้ายแท่นบูชา ไม่มีสิ่งอื่นใดวางทับอยู่บนนั้น ที่พื้นมีเบาะรองนั่ง

ขนาดใหญ่ กับโต๊ะเตี้ยทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสตัวหนึ่ง นอกจากนี้ ที่ผนังยังมีวัตถุทรงสี่เหลี่ยมสีดำเมื่อมองเช่นเดียวกันแขวนอยู่ เพียงแต่มีขนาดใหญ่กว่าชิ้นที่วางอยู่บนโต๊ะมาก และของชิ้นสุดท้าย...

เตียงนอนหลังหนึ่ง

หลี่หยวนหยวนกับเยียนซือเจิงหันไปมองเตียงนอนซึ่งมีอยู่เพียงหลังเดียวพร้อมกัน หลี่หยวนหยวนเหลียวซ้ายแลขวา ห้องนี้เล็กนัก มีเพียงโถงกลางส่วนห้องย่อยที่เหลือก็เป็นครัวกับห้องน้ำ นางครุ่นคิด จะทำเช่นไรดี

เยียนซือเจิงหันกลับไปแล้วเดินเข้าไปในครัว หลังจากกวาดตามองแล้วก็เอ่ยว่า “องค์หญิง กระหม่อมพักในนี้ได้”

หลี่หยวนหยวนยื่นหน้าเข้าไปมองในห้องครัว นางมุ่นคิ้วทันใด “คับแคบเช่นนี้หรือ”

“เพียงใช้เป็นที่พักผ่อน เท่านั้นก็เพียงพอแล้วพะย่ะค่ะ”

หลี่หยวนหยวนชี้ไปที่เบาะรองนั่งขนาดใหญ่ “มิเช่นนั้นเจ้า...”

เยียนซือเจิงคุกเข่าลงตั้งแต่นางยังพูดไม่จบ “ซือเจิงมิอาจกระทำผิดจารีตเยี่ยงนั้นได้!”

“ถ้าเช่นนั้น...ก็ได้...”

หลี่หยวนหยวนนั่งลงที่เบาะรองนั่ง ไม่รู้ว่าตัวนางไปโดนสิ่งใดเข้า จู่ๆ วัตถุสีดำเมื่อมองที่แขวนอยู่บนผนังก็สว่างวาบขึ้น ทันใดนั้นก็มิชายศิริชะล่านวัยกลางคนคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นบนวัตถุนั้น “...ราชวงศ์ที่เราจะพูดถึงในวันนี้ นับว่าเป็นราชวงศ์ที่รุ่งเรืองที่สุดในประวัติศาสตร์ของเราเลยทีเดียวนะ...”

หลี่หยวนหยวนตกใจมาก เยียนซือเจิงพุ่งเข้ามาจนอยู่ตรงหน้าหลี่หยวนหยวนอย่างรวดเร็ว

ทว่าไม่ว่าเยียนซือเจิงจะจ้องมองชายวัยกลางคนนั้นด้วยสายตาดุจดั่งเพียงใด อีกฝ่ายก็ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ แม้แต่น้อย ราวกับกำลังพูดกับตัวเอง หลี่หยวนหยวนคว้าเสื้อตัวหนึ่งมาขยำแล้วปาใส่ชายผู้นั้น

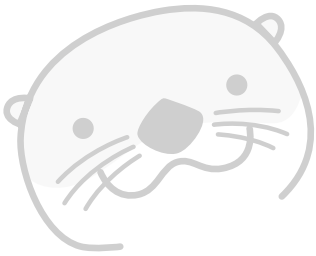
แต่ชายคนนั้นก็ยังคงพูดต่อไป

เยียนซือเจิงมุ่นคิ้วพละงันเดินไปเคาะวัตถุทรงสี่เหลี่ยมนั้น

“มันคือสิ่งใด” หลีหยวนหยวนถาม

“น่าจะคล้ายหนังเชิดกระมังพะยะค่ะ ไม่มีพิษภัยใดเป็นแน่” เยียนซือเจิ้ง
จ้องชายบนวัตถุประหลาดนั้น เขาเห็นปากของชายคนนั้นขยับไม่หยุด ชายคนนั้น
เอ่ยถ้อยคำมากมาย แล้วจู่ๆเยียนซือเจิ้งก็ต้องสะดุดกับถ้อยคำหนึ่งที่ว่า

“หากเอ่ยถึงราชวงศ์ถังอันยิ่งใหญ่ ก็ต้องย้อนเวลากลับไปหนึ่งพันกว่าปี”
หลีหยวนหยวนกับเยียนซือเจิ้งต่างตะลึงงัน



ทดลองอ่าน



หลี่หยวนหยวน นั่งทับขาบนพื้นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม นางตั้งใจฟังคนในโทรทัศน์พูดจนไม่รู้ว่ายืนชื้อเฉิงเก็บกวาดห้องเสร็จตั้งแต่เมื่อไร

เยียนชื้อเฉิงยืนเฝ้านางอยู่ที่ประตู เหมือนเมื่อก่อนที่เขาคอยอารักขาองค์หญิงอยู่ที่ลานตำหนัก แต่สิ่งที่ต่างไปคือ บัดนี้เขากำลังจ้องไปยังโทรทัศน์ด้วยสายตาลูกวาว เช่นเดียวกับหลี่หยวนหยวน

เมื่อจบรายการของชายวัยกลางคน โทรทัศน์ก็เริ่มฉายโฆษณาคั่น เมื่อโฆษณาจบลงก็เข้าสู่ช่วงเวลาละคร หลี่หยวนหยวนจ้องโทรทัศน์ไม่วางตา ก่อนที่ละครจะเริ่มฉาย แววดาของนางนึ่งและเฉียบคม เจกเช่นยามสนทนากับเหล่าสนมในตำหนักฝ่ายใน แววดานั้นจืดจ่อ คอยสังเกตทุกรายละเอียดที่เกิดขึ้นด้วยท่าทีนิ่งสงบ แม้จะปราศจากรอยยิ้ม ทว่าสีหน้ากลับอ่อนโยนยิ่งนัก เพื่อปกปิดอารมณ์ความรู้สึกภายใน

กระทั่งละครเริ่มฉาย เมื่อหลี่หยวนหยวนดูละครไปได้เพียงสิบนาทีเศษ นางก็ตมด้าซาบซึ้งกับเรื่องราวในละคร นางตั้งใจดูละครมาก ทั้งยังหัวเราะตามมุกตลกของตัวละครในเรื่องด้วย

เยียนชื้อเฉิงหันไปมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง แต่นางกลับไม่รู้สึกรู้สึกับตัวเอง แม้แต่น้อย ยังคงตมด้ากับเรื่องราวของตัวเองในละคร แววดาของเยียนชื้อเฉิงพลันอ่อนโยนเล็กน้อย องค์หญิงทรงโปรดที่แห่งนี้ เขาคิดเช่นนั้น ดังนั้นเขาต้องรีบทำความเข้าใจและเรียนรู้สิ่งต่างๆ ของที่นี่โดยเร็วที่สุด

เยียนซือเจิ้งหันไปดูละครในโทรทัศน์อีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยเสียงเบาว่า “องค์หญิง กระหม่อมขอไปสำรวจดูบริเวณโดยรอบสักหน่อย”

“อืมๆๆ ไปเถิด” หลี่หยวนหยวนจ้องโทรทัศน์พลางอมยิ้ม นางเอ่ยตอบเยียนซือเจิ้งอย่างส่งๆ ราวกับอยากให้เขาออกไปโดยเร็ว

เยียนซือเจิ้งรู้ว่านางไม่ชอบให้ผู้ใดรบกวนขณะที่กำลังใช้สมาธิจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เขาจึงรีบคว้ากุญแจห้อง แล้วเดินออกไปเงียบๆ

เวลาผ่านไปนาทีเดียวนาทีเดียว หลี่หยวนหยวนนั่งจ้องโทรทัศน์อยู่นาน นางนั่งทับขาอยู่กับพื้นจนหัวเข่าชาและปวดขาทั้งสองข้าง หลี่หยวนหยวนคิดในใจว่าบัดนี้นางไม่ได้อยู่ในตำตั่งแล้ว อีกทั้งที่นี้ก็ไม่ใช่จวนองค์หญิง เมื่อนางเห็นคนในละครต่างนั่งกันตามสบาย นางจึงเลิกนั่งทับขา แล้วเหยียดขาตรงเสียอย่างนั้น ทว่าพอนั่งไปได้สักพักก็รู้สึกว่าจะไม่สบายหลังอีก ครั้นมองไปด้านหลัง ก็พบว่า *เบาะรองนั่งนี้มีพนักพิงนี่นา!* นางจึงเอนหลังพิงพนัก แล้วมือทั้งสองก็เลื่อนลงมาวางบนพุงพลุ้ยของตนเอง

เมื่อเอนหลังไปได้สักพัก นางก็รู้สึกว่ากิริยาของตนไม่เหมาะสมนัก จารีตประเพณีที่ยึดถือมานานปียังคงควบคุมการกระทำของนางอยู่ ทว่าเมื่อกลับมานั่งท่าเดิมได้ไม่นาน นางก็รู้สึกว่าท่าเอนหลังนั้นสบายกว่า

ในเมื่อเยียนซือเจิ้งก็ไม่อยู่ ทั้งยังไม่มีใครคอยเฝ้ามองนางอยู่ด้วย...

หลี่หยวนหยวนกวาดตาทีหนึ่ง แล้วเอนหลังลงอีกครั้ง นางอุทานออกมาด้วยรู้สึกสบายตัว “อืม...นุ่มยิ่งนัก”

เมื่อนั่งเอกเขนกด้วยท่าที่เกียจคร้านเช่นนี้ หลี่หยวนหยวนก็พบว่า ทางซ้ายมือของนางมีถ้วยน้ำวางอยู่ ส่วนทางขวามือก็สามารถยื่นมือเข้าไปได้เตี๋ยงได้ เมื่อยื่นมือเข้าไปก็คลำพบถุงพลาสติกสีขาวใบหนึ่ง เพียงแค่ออกแรงเล็กน้อย นางก็ดึงถุงใบนั้นออกมาได้ นางรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าในถุงนั้นมีขนมที่โฆษณาอยู่ในโทรทัศน์ด้วย!

ดวงตาของหลี่หยวนหยวนเป็นประกาย นางล้วงขนมออกมาจากถุงห่อหนึ่ง แต่เมื่อคิดๆ ดูแล้วก็สีกลับเข้าไปในถุงตามเดิม ทว่าไม่นานนักโทรทัศน์ก็เริ่มฉายโฆษณาขนมชนิดนี้อีก หลี่หยวนหยวนจึงไปที่ถุงพลาสติกใบนั้นอีก

กินแค่อะเล็ๆ ห่อเดียว คงไม่เป็นไรหรอกมัง

เมื่อฉีกซองขนมออก ก็มีชิ้นส่วนของซองขนมที่ต้องทิ้ง นางหันไปเห็นถังขยะใบหนึ่งวางอยู่ระหว่างเบาะรองนั่งกับเตียง นางออกแรงเพียงเล็กน้อยก็ยกฝาถังขยะขึ้นแล้วทิ้งขยะลงไป

เจ้าของห้องคนเดิมข้างจัดวางสิ่งของได้เหมาะเจาะนัก! เพียงแค่นอนหลังด้วยท่าที่สบายที่สุดแล้วขยับมือ ก็แทบจะทำทุกอย่างที่ต้องการได้

แต่ก่อนหลั่หยวนหยวนสุขภาพไม่ดี จึงมีอาหารที่กินไม่ได้มากมาย ทว่ายามนี้ในเมื่อได้เปลี่ยนร่างแล้ว นางจึงควบคุมตัวเองไม่อยู่และกินขนมห่อเล็กไปอีกหลายห่อ หลังจากกินขนมไปเยอะแล้วก็รู้สึกกระหายน้ำ จึงยกน้ำที่อยู่ทางซ้ายมือตนมาดื่ม พอดื่มหมดแล้วก็วางถ้วยน้ำไว้บนพวงตัวเองอย่างเกียจคร้าน เนื้อที่พวงหนุนถ้วยน้ำให้อยู่ในระดับความสูงที่พอเหมาะพอดี

แล้วหลั่หยวนหยวนก็อุทานออกมาด้วยรู้สึกสบายตัวอีกครั้ง

“ชีวิตเช่นนี้ช่างดีเหลือเกิน”

เมื่อเยียนซือเจิงหิ้วถุงอาหารกลับมาถึงห้อง เขาก็เห็นหลั่หยวนหยวนแทบจะนอนอยู่บนเบาะรองนั่ง ขาทั้งสองของนางไขว่กัน มือซ้ายจับถ้วยน้ำให้ตั้งอยู่บนพวง ส่วนมือขวาล้วงขนมจากด้านข้าง นางเคี้ยวขนมกร้วมๆ พलगอมยั้มและจ้องไปที่โทรทัศน์

เยียนซือเจิงอึ้งไปจนลิ้มเรียกนาง

ประตูห้องซึ่งอยู่ด้านหลังของเยียนซือเจิงปิดเองดังปัง เมื่อได้ยินเสียงประตูปิด หลั่หยวนหยวนจึงหันไปมองอย่างไม่ใส่ใจ ครั้นเห็นเยียนซือเจิงยืนอึ้งอยู่ที่ประตู ตอนแรกนางยังไม่วู้สึกว่ามีสิ่งใดผิดปกติ กระทั่งผ่านไปสองสามอึดใจนางก็สะดุ้งอย่างแรง ถ้วยน้ำบนตัวเอียงกระเท่เร่ แล้วน้ำก็หกรดอกเลื้อจนเปียกชุ่ม ความเย็นทำให้หลั่หยวนหยวนต้องรีบลุกขึ้น พलगเอามือทั้งสองปิดที่หน้าอกเป็นพัลวัน

นางคิดไม่ถึงว่าเวลานี้ตนจะอ้วนกว่าเมื่อก่อนมาก พอใช้มือทั้งสองปิดที่หน้าอก หน้าอกของนางก็กระพือมอย่างแรง น้ำที่หกทำให้เสื้อเปียกจนสีเลื้อแถบหนึ่งเข้มขึ้น หลั่หยวนหยวนรีบดึงกระดาดาชิซุจากบนโต๊ะเตี้ยมาเช็ดเลื้อ

เยียนซือเจิ้งค้อมกายแสดงความเคารพต่อหลี่หยวนหยวน เขาแสวงหาเป็นไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นก็หันกลับแล้วเดินไปทางห้องครัว

เขาไม่เอ่ยถามหลี่หยวนหยวนแม้แต่ประโยคเดียว นี่ถือเป็นเรื่องผิดปกติ ทว่าหลี่หยวนหยวนในยามนี้ก็ไม่มีอารมณ์จะซักไซ้เรื่องเล็กๆ น้อยๆ เช่นนี้

เมื่อเยียนซือเจิ้งหันผลไม้เสร็จและยกออกมาจากครัว เขาก็เห็นหลี่หยวนหยวนนั่งตัวตรงอยู่ข้างหน้าต่างโตะเตี้ย นางยังคงดูโทรทัศน์อยู่ สีหน้าท่าทางไม่ต่างไปจากปกติแม้แต่หน่อย

“องค์หญิง” เยียนซือเจิ้งเองก็ไม่ได้มีท่าทีผิดปกติไป เขารายงานเสียงเบาดังเช่นที่ผ่านมา “กระหม่อมได้ไปสำรวจบริเวณโดยรอบมาแล้ว นี่คือผลไม้ที่กระหม่อมซื้อมาจากตลาดแห่งหนึ่ง อยู่ถนนถัดออกไปสองสาย กระหม่อมลองชิมดูแล้ว สดอร่อยทีเดียว”

สายตาของหลี่หยวนหยวนจ้องไปยังผลไม้ที่หั่นเรียบร้อยแล้วบนโตะ “ซือเจิ้งซื้ออะไร ซื้ออย่างไรเล่า”

เยียนซือเจิ้งล้วงกระเป๋าเงินที่ทำจากหนังสีน้ำตาลอ่อนออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วถวายหลี่หยวนหยวนด้วยท่าทางเคารพนบ “ในวัดถุนี้มีเงินอยู่ไม่น้อย หากคาดคะเนจากการใช้จ่ายวันนี้ เงินในนี้เพียงพอให้องค์หญิงกับกระหม่อมใช้จ่ายได้อย่างสบายใจหนึ่งเดือนเศษ”

หลี่หยวนหยวนไม่ค่อยรู้เรื่องเงินๆ ทองๆ มาแต่ไหนแต่ไร นางจึงได้แต่พยักหน้าสองสามครั้ง “เจ้าเก็บรักษาไว้ให้ดีเถิด”

เยียนซือเจิ้งรับกระเป๋าเงินกลับมา ลูกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปในครัว

บัดนี้ไม่มีพ่อครัว เยียนซือเจิ้งจึงต้องลงมือทำอาหารด้วยตนเอง เขายังไม่รู้ว่าอุปกรณ์จุดไฟของที่นี่ใช้อย่างไร จึงต้องเตรียมอาหารที่กินสดๆ ได้ไม่กี่ย่าง ทั้งยังซื้ออาหารปรุงสำเร็จจากข้างนอกมาเพิ่มเติมสำหรับเป็นอาหารเย็นวันนี้

เขาลองชิมอาหารทีละอย่าง พลังคาดคะเนว่าหลี่หยวนหยวนจะชอบรสชาติของอาหารจานใดบ้าง หากคิดว่านางน่าจะชอบอาหารจานใด เขาก็จะวางอาหารจานนั้นไว้ในครัว ส่วนที่เหลือก็จะยกไปตั้งบนโตะเตี้ย จัดเรียงไว้

ตรงหน้าหลั้หวนหวน

ขณะนั้นฟ้าเริ่มมืดแล้ว เยียนซือเจิงรู้สึกผิดอย่างยั้ง “องค์หญิงโปรดทรงอภัย วันนี้เวลากระชั้นชิด จึงมีอาหารเพียงแค่สามอย่าง...”

“ไม่เป็นไร” หลั้หวนหวนยังคงจ้องโทรทัศน์ เมื่อเยียนซือเจิงเตรียมขามและตะเกียบให้เรียบร้อยแล้ว และกำลังจะถอยไปยืนด้านข้าง จู่ๆ หลั้หวนหวนก็เอ่ยขึ้น “วันนี้ซือเจิงยุ่งวุ่นวายมาทั้งวัน คงจะเหนื่อยและหิวมาก มากินข้าวด้วยกันเถิด ที่นี่มีเพียงเจ้ากับข้าสองคน ไม่ต้องมากพิธี”

เยียนซือเจิงอึ้งไป

หลังจากที่ตระกูลของเขาล่มสลาย เขาก็ถูกขายเป็นทาสในจวนของค์หญิงตั้งแต่เยาว์วัย ต่อมาแม้เขาจะได้เป็นหัวหน้าราชองครักษ์ แต่ก็ยังมีสถานะเป็นทาสอยู่ดี คนนอกจึงไม่ค่อยให้เกียรติเขานัก ทว่าหลั้หวนหวนกลับปฏิบัติต่อเขาอย่างสนิทสนมมาตลอด สนิทสนมเสียจนบางครั้งทำให้เขาารู้สึกว่าตนมิใช่เพียงทาสคนหนึ่ง หากแต่เป็นพี่ชายที่โตมาด้วยกันกับนาง เป็นคนในครอบครัวนาง

ทว่าเขาจะเป็นคนในครอบครัวขององค์หญิงได้อย่างไรเล่า เยียนซือเจิงเจียมเนื้อเจียมตัวมาตลอด มิกล้าก้าวล่วงแค่เพียงน้อย

“องค์หญิง อีกประเดี๋ยวซือเจิงค่อยกินดีกว่า”

“ไปกินตอนนี่เถอะ” หลั้หวนหวนหัวเราะเบาๆ “ซือเจิง ท้องร้องแล้วละ”

เยียนซือเจิงอึ้งไปเล็กน้อย พลันหน้าแดงด้วยความเขินอาย จากนั้นก็รีบไปกินข้าวในครัวตามคำสั่ง

เมื่อลองคิดดูอย่างถี่ถ้วน วันนี้เขายังไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวัน มิน่าเล่าจึงหิว

ระหว่างที่กำลังล้างจาน เยียนซือเจิงก็ได้เรียนรู้ว่าจะเอาน้ำร้อนจากที่ใด นอกจากนี้เขายังทดลองใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในห้องน้ำจนรู้ว่าจะอาบน้ำได้อย่างไร วันนี้ทั้งสองเห็นดเห็น้อยมาทั้งวัน หลั้หวนหวนเหงื่อแตกไปทั้งตัว เยียนซือเจิงจึงบอกวิธีการใช้อุปกรณ์ต่างๆ ในห้องน้ำให้หลั้หวนหวน

แม้ว่าบ่ายวันนี้หลั่หยวนหยวนจะได้เห็นจากโนโทรทัศน์แล้ว แต่นางก็ยังรู้สึกเหลือเชื่ออยู่ดี “ดึงออกมาทีจะมีน้ำร้อนให้ใช้เลยหรือ” ดูเหมือนนางจะตื่นตัวมาก พลันยื่นมือไปดึงก๊อกฝักบัว คิดไม่ถึงว่าจะมีน้ำเย็นไหลพุ่งลงมาเปียกศีรษะ น้ำไหลลงมาโดยไม่ทันตั้งตัว หลั่หยวนหยวนเปียกจนหนาวสั่น พลังรืบกระโดดหลบไปด้านข้าง

“น้ำเย็น” นางจ้องเยียนซือเฉิงตาโต ทำทางน่าสงสาร

ผมเผ้าที่เปียกชุ่มทำให้สภาพของหลั่หยวนหยวนดูไม่ได้

เยียนซือเฉิงนึกขันเล็กน้อยทั้งที่ไม่ใช่เวลาอันควร แต่เมื่อเห็นหน้าอกที่เปียกชุ่มของนาง เลื้อยผ้าแนบเนื้อจนทำให้เห็นรอยเลื้อยชั้นในอย่างชัดเจน เยียนซือเฉิงพลันตัวแข็งทื่อ เขารืบกัมหน้า พร้อมกับจิตได้สำนึกสั่งให้คุ้เกาหลง “องค์หญิง โปรดทรงอภัย...”

หลั่หยวนหยวนรืบประคองเอาไว้ “พื้นเปียก”

ระหว่างที่กำลังพูดคุยกัันอยู่นั้น น้ำก็ค่อยๆ ร้อนขึ้น จนมีไอน้ำลอยออกมา หลั่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ได้สติกลับมา “ร้อนแล้วจริง ๆ ด้วย”

“เชิญองค์หญิงทรงใช้ตามพระอัยยาศัยพะยะค่ะ” สถานการณ์ช่วยเยียนซือเฉิงไว้พอดี เขารืบถอยออกจากห้องน้ำ เมื่อออกจากห้องน้ำแล้ว และได้ยินเสียงน้ำไหลซู่ซ่าจากด้านใน เยียนซือเฉิงจึงเปิดประตูห้องออกไปยืนรับลมเย็นข้างนอก

ไม่ว่าเขาเย็นตากลมอยู่นานเท่าไร หลั่หยวนหยวนเปิดประตูห้องออกมาเรียกเยียนซือเฉิงให้เข้าไปทั้งศีรษะที่ยังเปียกชื้น

นางเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เสื้อผ้านั้นเป็นเสื้อผ้าในตัวของเยียนซือเฉิง ขนาดของเสื้อผ้าไม่ใหญ่จนเกินไปนัก แต่ขากางเกงยาวลากพื้นอยู่มากทีเดียว ทว่าหลั่หยวนหยวนไม่ใส่ใจ นางเดินไปนั่งที่หน้าโต๊ะเตี้ย แล้วเริ่มดูโทรทัศน์อีกครั้ง

แต่ครั้นดูโทรทัศน์ไปได้ไม่นาน หน้าตาของหลั่หยวนหยวนก็เริ่มไม่สามัคคีกัน เมื่อเยียนซือเฉิงเตือนนางให้เข้านอนได้แล้ว นางจึงยอมขึ้นไปนอนบนเตียงอย่างอิดออด อีกทั้งยังขึ้นตาดูโทรทัศน์ต่อ ขณะที่เยียนซือเฉิงกำลังจะปิด

โทรทัศน์ก็ได้ยินหลัหยวนหยวนพูดว่า

“ซื่อเจิง เปิดไว้เถิด ให้ซ่านอนฟังไปด้วย”

“พะยะคะ”

ดวงตาของนางยังคงกะพริบอยู่เรื่อย ๆ ดูเหมือนพร้อมจะหลับได้ทุกขณะ “ซื่อเจิง เรากำลังอยู่ในโลกหนึ่งพันปีต่อมา”

“พะยะคะ” ช่วงบ่ายที่ออกไปสำรวจบริเวณโดยรอบ เยียนซื่อเจิงพยายามเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในโลกยุคนี้ให้มากที่สุด เขารู้แล้วว่าโลกยุคนี้เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยตัวเองอย่างพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน ผู้คนใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายจนแทบไม่น่าเชื่อ

“ในโลกยุคนี้ หากออกเดินทางจากฉางอาน^{*}แต่ย่ำรุ่ง พลบค่ำก็จะไปถึงดินแดนทางใต้ได้ เราสามารถมองเห็นทิวทัศน์ทั่วหล้า มองเห็นเดือนดาวและดวงตะวันได้โดยไม่ต้องออกจากเรือน” หลัหยวนหยวนพิมพ์เบาๆ “ราชวงศ์นี้เจริญรุ่งเรืองกว่าตัวเองของเราเสียอีก”

เยียนซื่อเจิงพูดไม่ออก ในฐานะที่ตนใช้ชีวิตอยู่ในตัวเองมายี่สิบปี เขาจำต้องยอมรับว่า เมื่อได้เห็นความเจริญรุ่งเรืองในยามนี้ เขาก็รู้สึกเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูก

หลัหยวนหยวนหลับตาไปแล้ว “ที่นี่มีตลาดใหญ่กว่าตัวเองเสียอีก ทั้งยังสามารถซื้ออาหารเลิศรสจากทั่วทุกสารทิศได้ และยังมีสิ่งแปลกใหม่สารพัน...” ใบหน้ากลมมนของหลัหยวนหยวนแดงระเรื่อ นางเอ่ยขณะกำลังเคลิ้มหลับว่า “นี่...ช่างเป็นยุคสมัยที่วิเศษเสียจริง...”

เพียงแค่ช่วงบ่ายของวันเดียวเท่านั้น องค์หญิงก็ทรงทรยศต่อบ้านเมืองแล้วหรือ...

เยียนซื่อเจิงมองใบหน้าที่ของหลัหยวนหยวนซึ่งกำลังหลับพรึม พลังยั้มออกมาอย่างจนใจ

เขาปิดไฟในห้อง ทันใดนั้นก็มီးเสียงดังขึ้นจากมุมหนึ่งของห้อง จน

^{*}ซีอาน ในปัจจุบัน

หลี่หยวนหยวนสะดุ้งตื่น ดวงตาของเยียนซือเจิ้งเบิกโพลง พลังกวาดสายตา คมกริบของเขาไปพบแหล่งที่มาของเสียงนั้น แต่หลี่หยวนหยวนกลับยืนมือไป ค่ำว่าวัตถุที่หัวเตียงลงมาก่อนที่เขาจะขยับตัวเสียอีก “ข้ารู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร” ดวงตาของหลี่หยวนหยวนเป็นประกาย ดูเหมือนนางจะตื่นเต้นยินดีมาก “นี่คือ โทรศัพท์มือถือ คนโนโทรศัพท์นี้ใช้ของสิ่งนี้พูดคุยกับสหายที่อยู่แดนไกล!”

เยียนซือเจิ้งนั่งไปชั่วขณะ

หลี่หยวนหยวนมองโทรศัพท์มือถือในมือซึ่งยังดังไม่หยุดอยู่ครู่หนึ่ง บน หน้าจอมีตัวอักษรเขียนว่า “จางหนาน” กะพริบไม่หยุด หลี่หยวนหยวนลองใช้นิ้ว เลื่อนหน้าจอดู พลันมีเสียงชายคนหนึ่งดังออกมา “ฮัลโล”

หลี่หยวนหยวนตาเป็นประกาย นางชมความตื่นเต้นของตนเองไว้ “...ฮะ...ฮัลโล” นางรู้สึกใจตุ้มๆ ต่อมๆ ตื่นเต้นเล็กน้อย ทั้งยังรู้สึก...รู้สึก ประหม่าหน่อยๆ เหมือนว่าตัวเองกำลังทำผิด...

“หลี่หยวนหยวน” เสียงชายที่ดังออกมาจากโทรศัพท์มือถือฟังดูไม่เป็น มิตรอย่างยิ่ง “นี่เธอจะเลิกแสดงแล้วทำให้ทีมงานลำบากไหม้ย”

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป

“ห้องซ้อม อาคารเรียนรวมห้า มาตอนนั้นเลย”

“ตอนนั้น?” หลี่หยวนหยวนมองท้องฟ้ามีตสนิห้านอก “ดึกปานนี้แล้ว จันจะนอนแล้ว...” ยังไม่ทันพูดจบ อีกฝ่ายก็ต่อว่านางอย่างรุนแรง “นี่เพ็งจะ สองทุ่มครึ่ง! เธอจะนอนแล้วเธอ! มาซ้อมเดี๋ยวนี้!”

เสียงของเขาดังมากเสียจนเยียนซือเจิ้งซึ่งยืนอยู่ด้านข้างก็ได้ยินด้วย เยียนซือเจิ้งมุ่นคิ้ว ส่วนหลี่หยวนหยวนเองก็รับไม่ได้กับการบีบบังคับเช่นนี้ นอกจากพระบิดาแล้ว ผู้ใดจะกล้าออกคำสั่งเช่นนั้นกับนาง มีหน้าซ้ำยังใช้น้ำเสียง แข็งกร้าวถึงเพียงนี้ด้วย

สีหน้าของนางยังดูอ่อนโยน ทว่าถ้อยคำที่ใช้กลับแข็งกระด้างขึ้นมาทันที “ขอโทษด้วย วันนี้ร่างกายฉันยังไม่หายดี อีกทั้งยังเหนื่อยล้า ไม่ว่านายจะมี เรื่องสำคัญอันใด เอาไว้ค่อยคุยกันวันหน้าเถิด สวัสดิ์”

“นี่เธอ...”

